1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 24 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Grondwets-herziening.

V.

Hoofdstuk 3 artikel 10. De leden (der Tweede Kamer) genieten, tot vergoeding der reiskosten, eens, heen en terug, voor elke zitting, zoodanige som, als naar de afstanden door de wet zal worden geregeld.

Als verdere schadeloosstelling wordt hun toegelegd eene som van *f* 2000 's jaars.

Deze schadeloosstelling wordt, voor den tijd der zitting, niet genoten door hen, die gedurende de geheele zitting afwezig bleven.

Schadeloosstelling drukt beter de reden der verleende toelage uit, dan *goedmaking der verblijfkosten in de plaats der bijeenkomst*, zooals in artikel 88 der bestaande grondwet gelezen wordt.

Indien al de vertegenwoordiging niet ten doel heeft, het doen bekleeden van lucratieve betrekkingen, mag echter in het algemeen uit het aannemen der uitgebragte keuze geen nadeel, voor den bekleeder van het lidmaatschap der Kamer voortvloeijen; welk nadeel niet alleen door de verblijfkosten in de plaats der bijeenkomst wordt geleden, maar ook door het achterstellen van andere werkzaamheden.

Doch datzelfde beginsel, het verleenen van schadeloosstelling, door de regering gehuldigd, noopt ons hier eene aanmerking van gewigt tegen dit artikel in het midden te brengen. Ze betreft het bedrag der som.

Deze komt ons voor over het algemeen te gering te zijn en onevenredig.

Te gering: want de betaling van *f* 2000 is geene schadevergoeding voor hem, die, en dit zal wel in den regel plaats hebben, door de zorgen voor 's lands zaken besteed, door het afzijn van de plaats, waar hij zijn bedrijf uitoefende, door de kosten, veroorzaakt door een verblijf te 's Gravenhage, aanmerkelijke verliezen en winstdervingen lijdt.

De commissie erkende dit: het cijfer der schadevergoeding, zeide zij, dat op *f* 2000 gebragt, voor de leden van elders komende naauwelijks schadevergoeding zal zijn, wordt bij de grondwet bepaald, dewijl het, aan de wet overgelaten, door de leden der Kamer uit persoonlijke inzigten kon schijnen geregeld of veranderd te zijn.

De commissie stemt dus toe, dat *f* 2000 te weinig is voor de van elders komenden, ze vermeende echter eene juiste evenredigheid niet te kunnen aangeven en offerde derhalve de van elders komenden aan de Haagsche leden op.

De regering laat deze reden daar, maar is van oordeel, dat de vermeerdering der kosten ten gevolge van vermeerdering van het getal leden, moet worden voorkomen door de betaling van een verminderd bedrag aan elk hunner.

Eene vermindering van inkomen op dien grond is onbillijk. Is toch een bedrag van *f* 2500 niet te veel; is de uitkeering daarvan evenredig aan hetgeen [illegible] arbeid verschuldigd is, waarom dan een [illegible] van het regtmatig verdiende onthouden? Omdat de vermeerdering van het getal leden vermeerdering van uitgaven te weeg brengt? Maar waar haalt men den regel van daan, dat de meerdere kosten door de uitbreiding van een collegie veroorzaakt, op de leden van dat collegie moet worden verhaald? De regering is hier ten behoeve van 's lands kas wel conscientieus, bij de bepaling van het inkomen der kroon schijnt dit gevoel minder te hebben gewerkt. We houden veel van gemoedelijkheid, maar niet van zoodanige, die tot het onbillijke voert. Bezuinigingen behooren plaats te hebben, doch ze zijn niet te zoeken in beknibbeling van wettig verschuldigde tractementen; het voordeel, daaruit te trekken, is slechts schijnbaar, het weegt niet op tegen het nadeel, hetwelk daarvan noodzakelijk het gevolg is.

En dat is vooral hier waar. Wanneer aan de vertegenwoordiging geene behoorlijke schadevergoeding wordt toegekend, wat zal dan het geval zijn? Immers, dat de man der keuze, doch die in het onderhoud der zijnen door zijne industrie moet voorzien, en die industrie bij aanvaarding van het lidmaatschap der Kamer zoude moeten opofferen, voor de op hem uitgebragte keuze zal bedanken, omdat die keuze hem niet teruggeeft, wat hij uit anderen hoofde genoot en voor zijn huisgezin behoefde.

Zoo is dan dat verminderd bedrag eene beperking der keuze, want de stemmenden zullen dan slechts hunne keuze kunnen uitbrengen op degene, die vermogend genoeg zijn om ook zonder verdere bestaansmiddelen in hun onderhoud te voorzien en zich het nadeel zullen getroosten, sommigen uit liefde tot het algemeen, maar ook anderen om aan hunne ijdelheid te voldoen.

In waarheid! het gering voordeel voor den staat, die den regel niet huldigt, dat de arbeider zijn loon waard is, weegt niet op tegen het overgroot nadeel daaruit geboren, want het te beperkt inkomen leidt tot de noodzakelijkheid, om bevoegden, mannen des volks, de uitverkorenen, doch die niet onder de vermogenden behooren, uitte sluiten en de keuze te bepalen tot meer gegoeden, die daarenboven bij de behandeling der zaken zullen begrijpen en doen gevoelen, dat zij zich door niets aan het volk gebonden achten, maar dit integendeel hen voor de gedane opofferingen dankbaar behoort te zijn. Zal men van deze, voor wie geen prikkel tot behartiging der algemeene belangen bestaat, die behartiging wel kunnen verwachten?

Wij zeggen dus, de bezoldiging is te gering: de commissie erkent het; de regering spreekt het niet tegen. Er behoort derhalve daarin te worden voorzien en de schadeloosstelling in redelijkheid te worden bepaald, zoowel ten aanzien van den persoon, die door zijne politieke verdiensten de stemmen voor het lidmaatschap der Kamer op zich vereenigd hebbende, echter door zijnen finantiëlen toestand belet wordt zich de daaruit voortspruitende geldopoffering te laten welgevallen, als ook en voornamelijk ten aanzien van het publiek, hetwelk genoodzaakt wordt zich tot de verdediging zijner belangen in de armen der geld-aristocratie te werpen, [illegible] het ook eene waarheid is, erkend door bevoegde schrijvers, dat men de inzigten der geld-aristocratie niet beter kan dienen, dan door eene te bekrompen schadevergoeding aan de volksvertegenwoordiging te verleenen.

Is het waar, wat de commissie zeide, dat eene juiste evenredigheid niet kan worden aangewezen, we zouden dan stellen, dat het uittekeeren bedrag aan de Tweede Kamer, in stede van te verminderen, met betrekking tot allen moest worden verhoogd.

Maar wij kunnen aan die commissie niet toegeven; dat die evenredigheid niet zoude kunnen gevonden worden. We zouden bij voorbeeld toe kunnen geven dat aan de leden te 's Hage niet meer dan *f* 1500 werd uitgekeerd, omdat de leden van daar geroepen, uit hoofde zij hunne woonplaats niet behoeven te verlaten en hunne werkzaamheden bijna op dezelfde wijze plaats kunnen doen hebben, zoodat deze slechts een gering nadeel, ten gevolge van dat lidmaatschap ondervinden. Al naar mate van den afstand van de vergaderplaats der Tweede Kamer, zoude die schadevergoeding maar eene opklimmende reeks kunnen worden bepaald, zoodat eene vrij beduidende som zoude moeten worden uitgekeerd aan hen, die door dien afstand gerekend kunnen worden, de uitoefening van hun vak geheel te moeten laten varen, hetgeen, men lette daar wel op, nog altoos geschiedt ten behoeve van eene lastgeving, die, wel verre van voor het leven te strekken, telkens binnen weinige jaren kan worden ingetrokken.

Indien men dus aan hen, dit binnen eenen geographischen (of naar de communicatie-middelen bepaalden en dan geringeren) afstand van vijf uren zijn domicilie had gevestigd, de som uitkeeren van *f* 2000: aan de van 5 tot 10 uren verwijderden *f* 2400 van 10-15 uren *f* 2800 en van 15 tot 20 of meer uren *f* 3200, we zouden gelooven dat de schadevergoeding meer evenredig zoude zijn vooral ten aanzien van diegenen, die door opoffering van bestaans-middelen en het leven in eene vreemde stad veel meer schade hebben te lijden.

Wij herhalen het: de wijze van vergoeding der door de vervulling van het lidmaatschap veroorzaakte schade, is, in ons oog een zeer gewigtig punt. Wij vertrouwen dus, dat bij de deliberatien daarover de aandacht op den door ons voorgestelden maatregel zal worden gevestigd en daardoor onregtmatigheden zullen worden voorkomen, waarmede wij nu worden bedreigd.

Wij verlangen daarenboven bij artikel 10 nog ééne bijvoeging. Zal de te verleenen vergoeding

---

MARY ATKINS OF DE TWEE MISDADIGERS.

—

(Vervolg van No. 84.)

Mistriss Holborn trachtte Mary tot bedaren te brengen; zij bood haar aan haar kleine bezitting met haar te deelen, vroeg of laat zal mr. Stockwell het onregt dat hij u aandoet, inzien, zeide de uitmuntende vrouw; uwe vriendin! gij moet het uur des berouws afwachten; dat uur zal slaan, en welke vreugde zal het dan voor uw edelmoedig hart zijn, vergiffenis te kunnen schenken aan den man, die u zoo grievend beleedigd heeft! – Ik zou uw aanbod van de hand wijzen, en slechts naar de wanhoop luisteren, hernam Mary, zoo eene vreesselijke noodzakelijkheid mij niet dwong te blijven leven. – Ja, leef, arme ziel, om nog eenmaal gelukkig te zijn! voegde mistriss Holborn er met vuur bij. – Niet voor mij, maar voor het kind dat God mij in de eerste jaren onzes huwelijks geweigerd heeft, en dat hij mij nu schenkt, als een pand zijner gramschap, nu de onregtvaardige vermoedens van mr. Stockwell op mij begonnen te drukken.

Mistriss Holborn wierp op Mary een blik van wantrouwen. Zij gevoelde al wat dezelve zeggen wilde en antwoordde met vuur; zoo waar er een God is, mistriss! het kind, dat ik onder het hart draag, is het kind van Henri.

De toon, die deze woorden vergezelde, was voldoende om, mistriss Holborn, van de onschuld der jonge gelukkige te overtuigen.

Verscheidene dagen lang, bleef de beschermster van Mary, weigerachtig haar een antwoord te geven op de vragen welke zij tot haar rigtte ten opzigte van den dood des ouders deelgenoots van mr. Stockwell. Eindelijk, toen Mary op zekeren avond haar weder met vragen bestormde, nam mistriss Holborn in dezer voege het woord:

« Lieve vriendin, mijn man is voor zes maanden vermoord door een braaf man, door mr. Stockwell, uwen echtgenoot. Tijdens hunne scheiding lieten de deelgenooten eenige rekeningen hunner vereffening onafgedaan. Mr. Henri beloofde Holborn voor hem eenen wissel van 400 pond u te onderteekenen, maar hield zich het regt vóór, hem dezen wissel eerst dit jaar, tiende Maart, te remitteren. Mijn man was niet zoo gelukkig als ik. Stockwell, in zijne ondernemingen; zoodat hij in het begin van Februarij voornemens was zijne balans voor te leggen, zoo zeer waren onze zaken door bankbreuken, die wij twee jaren achter elkander geleden hadden, achter uitgegaan! Onze hulpmiddelen waren uitgeput en vergeefs zonnen wij op eenig eerlijk redmiddel; intusschen moesten wij den invloedrijksten onzer schuldeischers te vreden stellen, zoo wij niet wilden zien, dat hij tegen ons een vonnis van gevangenzetting deed uitspreken. In de verlegenheid waarin wij ons bevonden sprak ik mijn man, van den wissel van 400 pond, welke mr. Stockwell hem moest remitteren. Dit was weinig, in vergelijking met ons passief; maar het was genoeg om ons te redden tot op het oogenblik, dat onze uitstaande gelden moesten inkomen. Onze voornaamste schuldeischer verlangde niet meer dan die som op rekening te ontvangen, om zijne medeschuldeischers over te halen om geduld te hebben. Holborn vatte met drift dit middel aan, om uit de verlegenheid te geraken; hij gaf mij een kus voor mijnen goeden inval, zoo als hij het noemde, snelde naar Stockwell, en van dien dag af, heb ik hem niet weder gezien. Zie hier den brief dien hij mij schreef, toen hij uwen man verlaten had:

Vaarwel voor eeuwig, mijne dierbare mijne ongelukkige Betzi. Ik kan het verlies mijner eer niet overleven: Stockwell heeft niet willen begrijpen, dat het mijn leven zou kosten, als ik niet betaalde. Op de knieen heb ik hem gesmeekt de remise van zijnen wissel zes weken te vervroegen; hij heeft mij tot antwoord gegeven dat de zorg voor zijn crediet niet veroorloofde dat hij denzelven in omloop bragt voor het tijdstip dat hij daarvoor bepaald had; kortom dat zulks zijne berekeningen zou in de war brengen. « Laat er den laatsten Maart om vragen" voegde hij er bij, « en uw wissel zal gereed liggen." – Gij ziet dus, lieve vrouw, dat ik moet sterven; want ik heb geen moeds genoeg, om mijnen naam op de lijst der bankbreukigen te lezen, en ons huisraad aan den meestbiedenden te zien verkoopen; ik heb al te veel vernederingen ondergaan, sedert ik uitstel van mijne schuldeischers heb moeten vragen, om mij aan het gevaar bloot te stellen, van mijne smeekingen nogmaals van de hand te zien wijzen. Neem gij mijne bede aan, dat gij mijn aandenken niet vloektet. Ik breng mij zelven niet om het leven; een vriend brengt den doodsteek toe. . . . Tegen het einde van Maart, kunt gij u tot Stockwell wenden, hij zal u zijnen wissel ter hand stellen; gij zult niet noodig hebben lang te onderhandelen; hij is een eerlijk man, hij zal op den vervaldag betalen.

Inderdaad, mistriss; hij heeft betaald; maar aan de weduwe van den vriend dien hij in het graf had gestoot. Met mij hadden onze schuldeischers het medelijden dat zij niet met mijnen man gehad hadden; zij wachtten tot onze gelden inkwamen, die aanzienlijker waren dan wij ze verwacht hadden. Mijn arme Holborn is te vroeg overleden; zijn naam werd niet geschandvlekt.

(Vervolg hierna.)

werkelijk zich regelen naar geledene schade, men houde dan tevens in het oog, dat aan den ambtenaar, die van geene betrekking afstand behoeft te doen, die zich weder na het eindigen van zijn mandaat aan zijnen gewonen arbeid kan begeven, niet die zelfde schadevergoeding mag worden verleend, als aan den niet ambtenaar. Aan hen dus behoort of de helft van de gewone schaloosstelling te worden uitgekeerd, of wil men dit liever, behooren zij gedurende de vervulling van het mandaat ten aanzien van hunne betrekking van ambtenaar gelijk gesteld te worden met gepensioeneerden. De billijkheid vordert de inachtneming van dit verschil, terwijl hetzelve daarenboven mede zal werken om het streven van een gouvernement, hetwelk door het invoeren van ambtenaren in de Tweede Kamer de stem des volks zoude willen smoren, te beteugelen.

Artikel 12. De leden der Eerste Kamer hebben zitting gedurende negen jaren.

Is een al te spoedige aftreding afteraden, omdat de kiezers door eene zekere tijdsruimte in de gelegenheid moet zijn gesteld de zienswijze van zijnen afgevaardigde met grond te kunnen beoordeelen; een tijdvak van negen jaren, alvorens die aftreding kan plaats hebben, is zeker al te ruim gesteld. Eene bepaling, waarbij de kiezer, die meent de politieke denkwijze van zijnen gecommitteerde te moeten afkeuren, verpligt wordt dien gedurende een tijdvak van nog negen jaren te gedogen en hem eene reeks van jaren besluiten moet zien nemen, lijnregt strijdende tegen zijn eigen gevoelen, druischt buiten allen twijfel tegen des volks aan.

De regering kon dan ook niet duidelijker, dan door deze bepaling aantoonen, hoe impopulair die instelling moet worden geacht. De leden der Tweede Kamer zullen telkens om de drie jaren herkiesbaar zijn; de contrôle op de leden der Eerste Kamer is meer aan banden gelegd. Deze kunnen gedurende negen jaren vrij spel spelen. — Wij hebben daar niets tegen. Een collegie, impopulair van aard, tegen den zin van het volk daargesteld, worde tevens op impopulaire wijze ingerigt; het zal het beste middel zijn zijne gebreken te duidelijker in het licht te doen komen.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

-- De berigten uit Lombardye bepalen zich heden tot het volgende:

Het schijnt dat *Karel-Albert* de stad Legnano heeft aangetast. Middelerwijl gaat hij steeds voort met alles voor het beleg van Verona in gereedheid te brengen. De waterkundige operatiën, waarvan Napoleon in zijne gedenkschriften spreekt, worden thans tegen de stad Verona ondernomen. De wateren van het meer zijn voor een groot gedeelte afgeleid en daardoor rondom de stad zoo zeer gevallen, dat de verpestende uitwasemingen er allerlei ziekten verspreiden, en van den anderen kant aan de watermolens beletten verder dienst te doen.

Intusschen is de toestand van zaken voor de Italianen niet gunstig, en velen worden mismoedig wegens de geleden verliezen tengevolge der halve maatregelen van de aanvoeders van het leger.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 18. Julij. Met genoegen verneemt men, dat de berigten, die van tijd tot tijd alhier uit Homburg ontvangen worden, gunstig luiden aangaande de gezondheidstoestand van den heer *Lusac*.

-- Uit Tilburg wordt dd. 15. Julij gemeld:

« Gisteren is alhier de nieuwe eerste rogge aan de markt geweest. De nieuwe aardappelen werden tegen f 1.15 à f 1.25 het mud verkocht. Wij beleven over het algemeen eenen zeldzaam zoo vruchtbaren zomer; er is van alles in overvloed, en de granen en aardappelen worden eene maand eerder gewonnen dan in andere jaren. Men meent hier iets aan het loof der laatstgemelde vrucht waar te kunnen nemen, doch dat is weinig beduidend, en niet meer algemeen dan men reeds voor jaren van dit gewas zag. Boekweit zag men in geene jaren zoo schoon van gewas en bloem."

De *Provinciale Friesche Courant* zegt, met zeer veel genoegen te kunnen mededeelen, dat de heden ontvangene berigten uit de provincie, omtrent den toestand der aardappelen, gunstiger zijn dan in de vorige week.

De ziekte heeft zich namelijk niet verder verspreid, en bepaalt zich, op enkele uitzonderingen na, alleen bij het loof en zelden bij de knol. -- In Ferwerderadeel is de ziekte schier niet aanwezig, en in Menaldumadeel en elders blijven de aardappelen over het geheel genomen zeer goed. Ook in de zandstreken heeft men wel is waar bespeurd, dat het loof aan eenige aardappel-struiken eenigzins was aangestoken, maar gelukkig slechts in zeer geringe mate.

De aardappelen bloeijen uitmuntend en de bloesem ontwikkelt zich volledig, hetgeen in de beide vorige jaren geenszins het geval was. -- Men is algemeen van gevoelen, dat de drooge en warme weersgesteldheid waarover men zich in deze week mogt verheugen, zeer veel den groei en gezonden toestand van dit zoo hoogst nuttig gewas heeft bevorderd.

-- Thans, nu er zoo veel gesproken en gestreden wordt over den *census*, of liever, *hoe rijk men wezen moet om een volksvertegenwoordiger te kiezen*, is het misschien niet onbelangrijk omtrent dat ongerijmde stelsel het gevoelen van *Washington* te hooren. Deze groote staatsman zeide eens: « Om een volksvertegenwoordiger te kunnen kiezen, moet ik 30 dollars rijk zijn. Nu heb ik eene beste ezel, die onder broeders 30 dollars waard is. Ik ben dus kiezer. Maar o wee! mijn ezel sterft, ik bezit geen 30 dollars waarde meer; ik ben dus kiezer af. Nu zou het de vraag kunnen worden, wie eigenlijk kiezer geweest is, . . . ik of mijn ezel?

INGEZONDEN STUKKEN.

Grondwets-herziening.

Wetsontwerp No. 2.

III.

IX. Bij art. 51 van het ontwerp der commissie van 17. Maart ll. is door de regering nog een artikel voorgesteld, het beginsel, *dat de uitvoerende magt bij den Koning berust*, uitdrukkelijk vermeldende, als een beginsel van hoog gewigt en overal in de grondwet gehuldigd. Inderdaad schijnt deze bijvoeging niet overbodig.

X. Art. 55 van het eerstgemeld ontwerp is in dier voege gewijzigd, *dat de militaire officieren even als tot dus verre zullen worden benoemd door den Koning*, ZONDER REGEL, BIJ DE WET TE STELLEN, *doch dat de wet de regels van bevordering, ontslag en pensionnering zal aangeven.*

De commissie had voorgesteld, dat de regels van aanstelling of eerste benoeming ook *door de wet* zouden worden gesteld, en tot voorbeeld aangehaald de Fransche wetten van den 17. en 24. April 1832 *sur l'avancement dans l'armée et l'armée navale* en van 23. Mei 1834, *sur l'état des officiers*, en het schijnt dat het voorstel der commissie in zoo verre meer waarborg opleverde voor de zamenstelling van eene geschikte krijgsmagt, zonder dat daardoor het oppergezag eenigzins werd verkort in dat gene, wat het noodig heeft, om aan zijne bestemming te beantwoorden. Reeds bestaan er reglementen van het administratief gezag nopens de opleiding en vorming van jonge lieden tot militaire officieren, en schijnt dat gezag zelve de regel te hebben voorgewend, van ook de gelegenheid voor eenige onder-officieren te openen, om tot officieren te worden benoemd, even als nu de algemeene regel geldt, en steeds behoort te gelden, dat *in zeer buitengewone gevallen* en in tijden van oorlog of onlusten, eene dadelijke benoeming, zonder voorwaarden als van zelve, is voorbehouden. — Wij zien niet in, waarom aan die bestaande regels, al dan niet naar den eisch gewijzigd, geene *wettelijke* sanctie zou kunnen worden gegeven. — In tijden van vrede is *eene volkomene vrijheid van benoeming in alle gevallen* onnoodig; die vrijheid is zelfs schadelijk, want zij leidt tot regelloosheid en willekeur. Het is toch niet de Koning, die steeds regt zal benoemen, maar *de verantwoordelijke minister*, welke de zijnen ter benoeming voordraagt, en die gereed staat, den Koning te herinneren, wanneer Hoogstdezelve de benoeming al eens aan vaste regels voor zich zelve wenscht te binden, dat de Koning wat de benoeming betreft, *volkomen vrij* is, en hij minister dus onverantwoordelijk, in tegenstelling met het regt tot bevordering dat aan wettelijke regels zal gebonden zijn, dat de benoeming alzoo slechts koninglijke gunst is, waarbij men *geen regel* heeft in acht te nemen, of immers, telkens als men het goedvindt, van de zich zelf gestelde regels kan afwijken, en dat eene afwijzing van de voordragt van hem (minister) alzoo eene persoonlijke ongunst zou te kennen geven. In de meeste gevallen echter, vooral in tijd van vrede, zal de minister dergelijke redenen niet eens behoeven. Een Koning kent slechts enkelen dergenen, die hij benoemt, en vertrouwt in de regel op zijnen minister. Wij houden ons overtuigd, dat een Koning geene benoemingen zal willen doen dan getoetst aan de regelen, welke voortvloeijen uit het oogmerk om eene geschikte land- en zee-magt daartestellen en te onderhouden. Die regels zijn niet afwisselend van aard, en daarom behoeft niet dan in zeer exceptionneele gevallen te worden afgeweken. Wien wil men dan de handen ruim, of zoo als de regering zelve zegt: *volkomen vrij*, laten? Het zijn de ministers van oorlog en marine, tegen wier willekeur de regering zelve waarborgen noodig acht, als het *bevordering* en *ontslag* geldt, ofschoon nogthans de *eerste benoeming* doorgaans de belangrijkste stap is! In de laatste jaren zijn ergerlijke beschikkingen genomen, en hebben onder het afgedankte ministerie vele misbruiken plaats gehad, vooral ten opzigte van de bevordering bij keuze en het stellen op non activiteit en op pensioen. Zulks bewijst inderdaad de noodzakelijkheid om die misbruiken te weeren — dan dit is niet genoeg; ook bij eerste benoeming mogen geene ongeschikte personen uit louter gunst, ten nadeele van verdienstelijke onder-officieren en anderen die zich daartoe hebben voorbereid, in het corps officieren worden gebragt.

Het ontwerp der commissie is meer consequent, en dit niet alleen, maar ook meer volledig de vereischte waarborgen opleverde — voor eene geoefende, bekwame, en verdienstelijke krijgsmagt.

XI. Art. 41 van het regerings-ontwerp wijzigt het art. 56 van het ontwerp der commissie, dan het eene bevredigt zoo min als het andere. Gewis behoort de regering de handen ruim te hebben in *het beheer der kolonien*, maar zij mag niet geheel kunnen beschikken over de koloniale middelen zonder medewerking van den wetgever, en aan dezen alleen zoodanig goed of kwaad slot voorleggen als zij goedvindt. Zij mag geene autocratie uitoefenen, tennadeele van Nederlanders, die in de kolonien een bestaanmiddel zoeken, of althans zich aldaar niet vergrijpen aan overtreding van de wetten, in het wezenlijk belang der kolonien daargesteld. Zij moet zorgen dat geene kolonie een lastpost op de begrooting zij en al die middelen aanwenden, als vereischt worden, om de kolonie winstgevend ook voor het moederland te maken. Haar moet de mogelijkheid worden benomen om onachtzaam, onbillijk en willekeurig in of omtrent de kolonien te handelen. — De gouverneurs generaal behooren aan meerdere, regtstreeksche verantwoordelijkheid, even als de ministers te worden onderworpen, en aan deze vereischten beantwoorden de gedane voorstellen niet volledig.

XII. Art. 42 van het ontwerp der regering stemt overeen met art. 57 van het ontwerp der commissie en beide zijn even onbillijk jegens de burgerlijke ambtenaren, wier benoeming, bevordering en ontslag aan het ministerieel welbehagen wordt prijs gegeven. Intusschen is het duidelijk, zooals ook in een adres uit-woorden is aangevoerd, dat dezelfde waarborg, welke aan militaire officieren zal worden verleend, aan burgerlijke dienaars van den lande toekomt, en dat deze ongelijke behandeling hoegenaamd geen regtsgrond heeft. De leeraars en hoogleeraars bij eene staatsinrigting van onderwijs, de ambtenaren van het openbaar ministerie en van 's rijks waterstaat, de financiëele ambtenaren en zoo vele anderen, wier ambt geen staatkundig karakter heeft, verkeeren in hetzelfde geval als de officieren en worden aan dien willekeur prijs gegeven, waartegen men voor militaire staats dienaars *bij de wet* wil gezegd hebben. Ten opzigte van al die beambten acht men geene bescherming tegen willekeur noodig, als of deze daarop niet dezelfde en voor een gedeelte grooter aanspraak hebben, dan de mannen van het zwaard. Heeft niet menig hoogleeraar, heeft niet menig burgerlijk staatsdienaar meer diensten aan de burgermaatschappij bewezen, dan eenig militair als zoodanig immer in staat is, aan de maatschappij te bewijzen? Is hunne toewijding aan de dienst veelal niet even uitsluitend? Brengen zij niet zelden grooter offers aan het vaderland, en waarom zoude dan niet ten hunnen aanzien hetzelfde regtsbeginsel mogen gelden en in de grondwet worden opgenomen?

Wil het ministerie het: *sic volo, sic jubeo stat pro ratione voluntas* handhaven voor eene klasse van 's lands dienaars, en voor de opvolgers de gelegenheid behouden, om populariteit na te jagen, door gedurige toezegging van bezuiniging en vereenvoudiging, en deze dan laten drukken, op de zwakken welke de wet niet beschermt, door herhaalde proeven van organisatie, die bij de uitkomst blijken het totale cijfer van uitgaven niet te hebben verminderd, en alléén eenige ongelukkige slagtoffers te hebben gemaakt?

Wij willen het niet gelooven van het *tegenwoordig* ministerie, maar het onderscheid tusschen de artikelen 40 en 42 is zoo in het oog loopend, dat men schier aan de bedoeling zou twijfelen, en dat hetzelve zal wel doen duidelijk te kennen te geven, dat *dezelfde wettelijke bescherming tegen willekeur* wordt bedoeld. Bovendien de wet behoort almede de voorwaarden van toelating tot 's lands dienst in het algemeen te regelen en wij verwijzen deswege naar een ingezonden stuk, onderteekend door Mr. A. SIFFLÉ, vroeger in deze courant opgenomen

---

Onder de toezeggingen door de hooge regering gedaan, behoort de herziening van het belasting-stelsel en bepaaldelijk dat van de accijnsen, waaronder het gemaal en geslagt eene voorname plaats bekleeden. — Uit de mededeeling door den minister van finantien aan de Tweede Kamer gedaan, is deze zaak onder behandeling en indien men de geruchten, deswege mogen gelooven, zoude de belasting op de rogge geheel, en die op tarwe voor de helft worden verminderd alsmede de belasting op de varkens worden afgeschaft, terwijl het geldelijk verlies voor de schatkist door een belasting op het inkomen zouden worden gedekt.

Dit zoo zijnde zal eene nieuwe belasting worden ingevoerd zonder dat eene andere wordt afgeschaft, en indien het waarheid is, dat het tegen de staatshuishoudkunde strijdig is, belastingen te heffen op de eerste levensbehoeften, waarom dan niet geheel afgeschaft?

Dezelfde klagten zullen omtrent deze heffing blijven bestaan, de lastige formaliteiten blijven en de opcenten voor de stedelijke besturen zullen moeten verhoogd worden, wil men dezelfde inkomsten behouden.

Dit laatste is van belang en drukt den stedeling boven den plattenlands bewoner.

Eene geheele afschaffing zal men misschien aanvoeren is niet wel mogelijk uithoofde van het te groot verlies voor de schatkist, maar wanneer het beginsel van eene belasting op de inkomsten wordt aangenomen, dan zal het wel onverschillig zijn of dat een paar percent hooger is, want in dezen is het minder de opbrengst, dan wel het opgeven en bekend worden der fortuinen, welke deze belasting bezwarend zal maken. Wat dus de steden betreft zoude even goed het verlies door opcenten worden vergoed gelijk zij vroeger hare inkomsten van die belastingen had, en het zal wel geen betoog behoeven dat hare administratie daardoor zeer veel vereenvoudigd zoude worden.

Het is niet wel mogelijk te bepalen welke de opbrengst van eene belasting op de inkomsten zal zijn, de ondervinding zal dit moeten leeren, maar het is te voorzien dat die zoo belangrijk niet kan zijn dat meerdere accijnsen geheel zouden kunnen worden afgeschaft. Indien nu de regering uit hoofde der onzekerheid van die opbrengst vermeent de geheele belasting op gemaal en geslacht niet te kunnen opheffen, dat zij dan ten minsten de verzekering geve dat na het bekend worden daarvan en zoo noodig met verhooging derzelve de vermelde belastingen geheel zullen worden ingetrokken.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. Julij. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Camille, H. Kleinvoort, Kaap Hayton, la Jeune Leonie, H. H. de Vries, Liverpool, beide stukgoed; Diligent, J. Luchies, Liverpool, Flipzout; St. Ouge, F. Ferret, Rochefort, metselsteenen; Manive, C. Clingt, Havre-de-Grace, katoen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

20 Julij 1848.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846)	f .	W. Witte dito	f .
N. dito dito	- 7.55	Z. Paardenboonen	- .
O. W. Tarwe (1846)	- .	W. Koolzaad	- .
Nieuwe W. dito	- 7.60	Zomer dito	- .
N. Z. Rogge	- 5.15	Gort No. 3	- 13.50
Vreemde dito	- .	« « 2	- 11.00
Winter garst	- 3.65	« « 1	- 9.50
Zomergarst	- 3.65	Groninger Gort werd aan f . à f . per mud verlaten.	
Haver	- .	Raapolie	f 37.50 p. v.
Boekweit	- .	Patentolie	- 39.50 -
W. Witteboonen	- .	Lijnolie	- 33.00 -
Dito Bruineboonen	- .	Lijnkoeken f .	de 104 st.
W. Paardenboonen	- .	Raapkoeken « 60.00	- 1040 -
W. Gr. Erwten	- .		
Z. Gr. Erwten	- .		

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.